

opusdei.org

Dekret om det heroiska utövandet av dygdena hos Guds Tjänare Josemaría Escrivá de Balaguer

Den 9 april 1990 auktoriserade påven Johannes Paulus II Kongregationen för helgonförklaringsprocesser att kungöra dekretet om heroiska dygder hos grundaren av Opus Dei, Josemaría Escrivá de Balaguer (1902-1975). Vi publicerar en översättning till svenska av det latinska originalet.

2023-07-09

Påvligt dekret om det heroiska utövandet av dygderna

Rom, den 9 de april 1990

»De kristtrogna (är) – i vilka omständigheter eller stånd de än lever – var och en på sin väg av Herren kallad till fullkomning i den helighet, i vilken Fadern själv är fullkomlig.« (Andra Vatikankonciliet, dogm. konstit.*Lumen gentium*, nr 11). I denna förkunnelse av alla döptas kallelse till helighet, i vilken Paulus VI urskiljde »det mest karakteristiska grunddraget i konciliets hela magisterium och liksom dess yttersta mål« (Motu proprio *Sanctitas clarior*, 19-III-1965), uttrycker Kyrkan sitt självmedvetande om att vara det mysterium som människornas gemenskap med Gud utgör. Genom

att begrunda detta mysterium ser Kristi Brud också sitt historiska arv bekräftat och hör ekot av det vittnesbörd som avges av de helighetens härolder som den livgivande Anden har inspirerat i varje tid, i syfte att få människorna att vilja ta emot Guds frälsningsplan.

Guds tjänare Josemaría Escrivá de Balaguer är ett sådant vittne, inte bara genom hans livs fruktbara exempel, utan också genom den absolut enastående kraft med vilken han, i profetisk överensstämmelse med Andra Vatikankonciliet, från allra första början av sin prästerliga tjänst bemödade sig om att påminna alla kristna om denna från Evangelium härstammande kallelse: »Du är skyldig att bli helig. –Även du Herren undantog ingen, när han sade: Var fullkomliga såsom er Fader i himmelen är fullkomlig.« (Vägen, nr 291). Och även: »Det finns

världskriser, emedan det saknas helgon« (*ibid.*, nr 301).

Många vägar leder till kristen helighet. Den väg som Guds tjänare tog uppenbarar med särskild tydlighet och liksom belyser den radikala beskaffenheten i dopets kallelse. Hans levande förståelse av Inkarnationens mysterium ledde honom fram till en djup insikt om att, i hjärtat hos den person som blivit återfödd i Kristus, det övernaturliga livet genomtränger all mänsklig verklighet och att denna därför blir själva ramen för helgelsen och ger medlen för detta mål. Från senare delen av 1920-talet visade sig Guds tjänare vara en sann föregångsman vad gäller förståelsen av den *inneboende enheten* i kristet liv. Han förstod att det kontemplativa livets fullhet bör också förverkligas mitt i världens vimmel och ansträngde sig för att beveka alla troende att ta del i Kyrkans dynamiska apostolat just

utifrån den plats var och en har i världen.

Detta budskap om heliggörelse *i* och helgande *av* de jordiska realiteterna framstår som en Försynens skickelse till de andliga förhållandena i vår tid, angelägen som den är att upphöja rent mänskliga värden och att samtidigt uppfatta världen som en i sig själv sluten, från Gud åtskild verklighet. Genom att inbjuda de kristna att söka föreningen med Gud just genom det dagliga arbetet, som grundlägger människornas lott på jorden och förlänar dem deras värdighet, så är dessutom hans budskap bestämt att vara oberoende av tidernas förändringar och av olika historiska omständigheter och så förbli en outtömliga källa till andligt ljus.

Regnare Christum volumus! [Vi vill att Kristus härskar!]: Här har vi Guds tjänares program, vilket också kan

beskrivas med orden: *att placera Kristus på höjden av all mänsklig verksamhet*. Hans tjänst för Kyrkan initierade hos människor – ur samhällets alla skikt och yrkesgrupper – som är fullt engagerade i de timliga tingen en uppåtriktad rörelse som höjer människorna till Gud. Detta i överensstämmelse med vår Frälsares löfte som han betraktade som en sammanfattning av det väsentliga i den pastorala företeelse som Opus Dei utgör: *Et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Joh 12:32 Vg) [*Och när jag blir upphöjd från jorden, skall jag dra allt till mig*]. Denna impuls, som leder till att världen förs till Kristus *ab intra* [liksom inifrån], utgör kärnan och vikten i Guds tjänares bidrag till lekmännens befordran.

Josemaría Escrivá de Balaguer föddes i Barbastro, Spanien, den 9 januari 1902 av fromma och

gudfruktiga föräldrar. Vid omkring 15 års ålder lade han märke till de första tecknen på en särskild kallelse. Fastän han ännu inte visste exakt vad Gud hade i beredskap för honom, bestämde han sig för att bli präst som en väg att så gott han kunde förbereda sig på att fullfölja Guds vilja med honom. Han vigdes till präst i Zaragoza den 28 mars 1925. Efteråt flyttade han till Madrid, där han den 2 oktober 1928 såg att Herren önskade av honom att grunda och förverkliga Opus Dei. I åratal hade han sökt ljus från himmelen och gjort till sin egen den blinde mannens bön i Jeriko: *Domine, ut videam!* (Luk 18:41) [gör så att jag kan se!]. Den dagen förstod Guds tjänare fullständigt den sändning för vilken han hade blivit utvald. Det var ett uppdrag »gammal som Evangeliet ock liksom Evangeliet ny«. Hans uppgift var att öppna för de troende inom samhällets alla sektorer en bred och solid väg för helgelse i

världen, genom att man på ett mänskligt fullkomligt sätt och av kärlek till Gud utför sitt vanliga arbete och uppfyller sina dagliga plikter, utan att på något sätt ändra sin ställning i livet. Lite senare, den 14 februari 1930, förstod Josemaría Escrivá genom Guds nåd att Opus Dei var menat att utveckla sitt apostolat också bland kvinnor. Han offrade all sin energi åt att fullborda detta uppdrag och räknade alltid med stiftsbiskopens uppmuntran och välsignelse. Från allra första början utförde han ett omfattande apostolat i de mest skilda sociala miljöer. Han var särskilt aktiv i sitt arbete för de fattiga i Madrids outvecklade förorter och för de sjuka som tynade bort i stadens sjukhussalar. Under Spanska inbördeskriget erfor han det antireligiösa vansinnets våld och gav dagligen bevis på heroism genom bön och botgärningar och genom att ivrigt och outtröttligt ägna sig åt den prästerliga tjänsten. Det dröjde inte

länge förrän många kom att betrakta honom som ett helgon. Efter krigets slut inbjöd många biskopar honom att predika reträtter för deras prästerskap. Härigenom gav han ett ansenligt bidrag till det religiösa livets renässans i sitt land. Åtskilliga ordnar och kongregationer efterfrågade också hans pastorala uppmärksamhet. Men på samma gång tillät Herren att hans tjänare fick känna det Kors som utgörs av missförstånd och missuppfattningar. Han svarade alltid med att förlåta, ända till den grad att han betraktade baktalarna som välgörare.

Korset förde med sig ett mångfaldigande av himmelska välsignelser, och Guds tjänares apostolat spreds med förvånansvärd snabbhet. Den 14 februari 1943 grundade han – oskiljaktigt förenat med Opus Dei – Det heliga Korsets Prästsällskap. Detta möjliggjorde vigning till prästämbetet för lekmän i

Opus Dei och deras inkardinerings i Verkets tjänst. Det tillät också präster, som redan var inkardinerade i sina egna stift, att genom att ta del i Opus Deis spiritualitet och asketiska liv söka helighet i sina prästerliga plikters uppfyllande, utan att därför ändra sin bindning till stiftsbiskopen. Det apostolat som Guds tjänare utförde inom detta område, personligen och genom Sällskapet, gör honom till ett lysande exempel av iver för prästerlig bildning.

1946 bosatte sig Guds tjänare i Rom. 1947 och 1950 fick han Opus Dei godkänt som en institution med påvlig rätt. Med outtröttlig kärlek och ett aktivt hopp samt en insiktsfull ledning främjade och ledsagade han Opus Deis växt i många länder med följderna att överallt stora mängder av lekmän blev medvetna om sitt ansvar för Kyrkans mission. Han inspirerade

verksamheter i frontlinjen för evangelisation och mänsklig utveckling. Överallt gynnade han kallelser till prästämbetet och ordenslivet. Han genomförde ytterst tröttsamma resor i Europa och Amerika och förkunnade Kyrkans lära med en vibrerande tro. Framför allt gav han generöst av sig själv i syfte att lära Opus Deis medlemmar – präster och lekmän, män och kvinnor – att ha ett fast inre liv, en exemplarisk trohet till Kyrkans läroämbete och en brinnande iver för själarna, vilket skulle leda dem till ett personligt apostolat med varje enskild människa. *Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!* [Alla tillsammans med Petrus till Jesus genom Maria!] var den ivriga önskan som outtröttligt praktiserades och predikades av Guds tjänare från allra första början av hans prästgärning.

Ändå finner vi de framstående dragen i hans personlighet inte bara i

hans utomordentliga gåvor som en handlingens man, utan snarare i hans böneliv och i hans ständiga erfarenhet av gudsgemenskap; detta gjorde honom till en kringresande kontemplativ man. I trohet mot den nådegåva han mottagit gav han exempel på heroiskt liv i vardagslivet: genom ihållande bön, genom ständiga självförsakelser »liksom hjärtats slag«, genom att alltid och överallt upptäcka Guds närvaro och så vara i stånd att nå föreningens höjder också i världens vimmel och i ihärdigt, intensivt arbete. Han var ständigt fördjupad i betraktelsen av Treenighetens mysterium och gjorde medvetenheten om det gudomliga barnskapet i Kristus till själva grunden i sitt andliga liv, i vilket trons styrka och kärlekens apostoliska dristighet var harmoniskt förenade med ett sonligt överlämnande av sig själv till Fadern.

Guds tjänare hade en glödande kärlek till Eukaristin. Han betraktade altarets offer som »det kristna livets mittpunkt och rot«. Han var en outtröttlig apostel för Botens sakrament. Han praktiserade en ömsint fromhet i förhållande till Maria, »Guds moder och vår moder«, till St Josef och till skyddsänglarna. Han älskade Kyrkan med hela sitt prästerliga hjärtas styrka och gav sig själv i ett offer av gottgörelse och bot för alla de synder med vilka människorna smutsar ned hennes anletsdrag. Den häpnadsväckande verkan i hans apostolat var uppenbar för alla, men ändå såg han sig själv som »detta döva och odugliga redskap«, »som en grundare utan grund«, »en syndare vanvettigt förälskad i Jesus Kristus«.

Guds tjänare dog i Rom den 26 juni 1975. När han dog hade Opus Dei mer än 60 000 medlemmar av 80 olika nationaliteter. Det fanns nästan

tusen präster inkardinerade i Verket. De apostoliska verksamheterna, som innefattade skolor, universitet och socialt arbete, hade spridit sig till alla de fem kontinenterna. Guds tjänares skrifter, publicerade i miljontals exemplar, betraktades som andliga klassiker.

Redan under sitt liv hade Guds tjänare ett rykte om ovanlig helighet. Efter hans död har detta rykte ökat och spridits över hela världen. I många länder har det vunnit insteg i folkfromheten. Hans helgonförklaringsprocess introducerades i Rom den 19 februari 1981. Två huvudsakliga processer (*aeque principales*) inleddes i Madrid och i Rom för att undersöka Guds tjänares liv och dygder. Dessa avslutades den 26 juni 1984 respektive den 8 november 1986. Sen behandlades frågan vid Kongregationen för Helgonförklaringsprocesser: vid det

möte som hölls den 19 september 1989 har de teologiska rådgivarna under ledning av »Fidei Promotore Generali« (»Trons huvudbeskyddare«), msgr. Antonio Petti, bejakat frågan huruvida Guds tjänare kan sägas ha praktiserat dygderna på ett heroiskt sätt. Samma svar gavs den 20 mars 1990 vid den regelmässiga sammanträdet av Kongregationens kardinaler och biskopar, vid vilken kardinal Edouard Gagnon gjorde den formella presentationen.

Efter att ha mottagit en omsorgsfull och trogen framställning av allt som omnämns härövan, och efter att ha accepterat Kongregationens röst, bestämde vår överste Herde Johannes Paulus II att dekretet om Guds tjänares heroiska dygder skulle utfärdas.

När nu detta blivit verkställt och när idag kardinalprefekten, målets

handläggare, undertecknad
sekreterare och andra i enlighet med
vad som är brukligt sammankallats
har den Helige Fadern i deras
närvaro förklarat: *det finns bevis för
att de teologala dygderna tro, hopp
och kärlek, såväl gentemot Gud som i
förhållande till nästan, liksom
kardinaldygderna klokhet, rättvisa,
måttlighet och styrka, med åtföljande
andra dygder, har levts i en heroisk
grad av Guds tjänare Josemaría
Escrivá de Balaguer, Präst, Grundare
av Societas Sacerdotalis Sanctae
Crucis et Opus Dei, i vars sak och till
vars verkställighet detta hänför sig.*

Den Helige Fadern har bestämt att
detta dekret skall offentliggöras och
läggas till handlingarna vid
Kongregationen för
Helgonförklaringsprocesser.

Givet i Rom den 9 april 1990

Angelo Card. Felici, Prefekt

L.+ S.

+ Edoardo Nowak, Titularärkebiskop
av Luni, Sekretär

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
dekret-om-det-heroiska-utovandet-av-
dygdena-hos-guds-tjanare-josemaria-
escriba-de-balaguer/](https://opusdei.org/sv-se/article/dekret-om-det-heroiska-utovandet-av-dygdena-hos-guds-tjanare-josemaria-escriba-de-balaguer/) (2025-03-25)